

zabranim tvoje nepremišljeno početje. Ali ti ni bolje tako, kakor si? Nimaš nobenih skrbi in težav, živiš kot ptiček pod nebom. Kaj hočeš boljšega?"

„Oh, gospod župnik, dovolite mi, gotovo se ne bodete kesali, ko bodete videli, kako bodedo lepo in mirno živeli.“

„Lepo! Mirno! O, seve, vsak tako pravi. Kaj pride pa potem? Prepír, pretep, jok! No, še tega je treba, da bi tod okoli nas kričali ti z ženo in kôpa umazanih otročajev!“

„Gospod župnik, saj ne bode tako, kakor vi mislite!“

„Ti pa veš! Bode pa tako, kakor misliš! Kaj ne ti, ki si že toliko izkusil? Jaz pa sem videl že mnogo zakonov, ali malo srečnih. To mi verjemi!“

„Gospod župnik, lepo vas prosim —“

„Ne morem, pa ne morem!“

„Oh, gospod župnik, vsaj zato mi dovolite, da bode imel moj sin za meno j cerkveništvo pri sv. Urhu.“

Gospod Martin se nasmeje, potrka Kilijana po rami ter reče:

„Brat Urh bode imel kmalu več otrok, nego jih bode mogel prerediti. Vzemi ti enega. Storil bodeš dobro delo. Izredi ga in vzgoji za cerkvenika, da bodeš svojim ljudem izročil cerkveništvo, ker še tako hočeš. O ženitvi pa sedaj molči ter kaj družega povej!“

„Oh, gospod župnik, prav lepo vas prosim —“ vzdihne Kilijan še enkrat ter povzdigne roke.

Sedaj je pa gospoda Martina obšla prava pravcata jeza. Hudo pogledajo Kilijana, pa zarohné:

„Tepec! Z razumom si se spril! Pomisli, dobro premisli, kaj si hotel storiti, in hvaležen mi bodeš, da sem ti branil! Le pojdi, jaz ti zakona nikdar ne privolim.“

„Nikdar?“ zaječi Kilijan. „Nikdar se ne smem oženiti?“

„Nikoli, dokler hočeš biti cerkvenik! Ako se pa moraš oženiti, pa se daj, toda naš cerkvenik ne bodeš več!“ reče gospod Martin ter obrne hrbet.

Ko vidi Kilijan, da vse prošnje nič ne izdadó, se obrne ter zbeži iz sobe po stop-

njicah naravnost domov. Plane v sobo ter se obupno vrže na posteljo. Zakrije si obraz z rokama ter se obrne v steno. Včasih bo-

lestno zaječi ter vzdihne globoko. Potem se mu izvije iz prsi nerazločen glas . . . beseda, kletev. Obup se polasti njegove duše, srce mu kipi od jeze in sovraštva. Zvija se in ne-

mirno premetava po postelji, kot bi gorelo drobovje v njem, in včasih jekne bolešno:

„Oh, ne smem se oženiti, ne smem!“

V takem dušnem trpljenju ga dobi sestra Magdalena, ko se povrne z njive. Takega ni še videla nikdar. Preplašena stopi k postelji, nagne se k njemu ter ga vpraša vsa iz sebe:

„Kilijan, kaj ti je?“

Kilijan milo zaječi.

„Oh, Kilijan, Kilijan povej, kaj ti je!“

„Oh, Majda, pusti me! Majda, jaz se bodem obesil.“

Prestrašena odskoči Magdalena za dva koraka od postelje, sklene roke ter krikne glušeče: „O Marija Pomočnica! Ti meni pomagaj! In solze se ji uderó po licih. Nato stopi zopet k postelji, prime Kilijana za roke ter mu jih trga od obraza, katerega je zakrival.

„Kilijan, ljubi moj Kilijan, poglej me, povej, kaj ti je?“

„Oh, Majda . . . pusti me . . . Majda!“

„Povej, povej! Kilijan, govori, kaj se ti je pripetilo!“

„Oh, Majda, pomisli!“ začne Kilijan. „Oženiti se ne smem.“

„Kaj? Oženiti se ne smeš? Oženi se! Kadar se hočeš, pa se oženi! Jaz ti ne bodem branila nikdar, samo obesiti se nikar!“

„Oh, zlata duša, ti sestra moja, Magdalena! O, vedel sem, da mi ti nikdar branila ne bodeš. Ali nekdo drugi ne pusti.“

„Kdo ti ne pusti? Kdo ti more braniti, kaj, Kilijan?“

„Saj veš . . . Oni tam . . .“

„Kdo? Kdo?“

„Župnik!“ klikne Kilijan, zaškrta z zobmi in stisne roke v pesti.

„Kaj? Župnik ti brani? Zakaj ti brani?“

„Zakaj? Jaz ne vem! Samo to vem, da se ne smem oženiti, Majda! Čuješ! Oženiti se ne smem, a vsi drugi ljudje, vsi, vsi se ženijo, samo jaz, jaz se nikdar ženiti ne smem . . . Ooh — — o — oh — jaz nesrečnež!“ jadikuje Kilijan, da se smili Magdalena v dno srca.

„Kdaj ti je pa branil?“

„Danes, majhno prej!“

„Kako je pa vendar prišlo?“

„Kako je prišlo? Čakaj, da ti povem.“

„O, le povej!“ prosi Magdalena in si briše solze.

„Pehtrančkova Marjetica z Dobravice je rekla, da bi me vzela, ako se hočem oženiti. Jaz sem bil zadovoljen. Kajpak, to pa ne gre